

Valašská strašidla

Když jsem poprvé zaslechl otázku „Co Valacha ve snu straší?“, nic mě zprvu nenapadlo. Však Valaši nejsou ničím výjimeční a koho zajímá nějaká osada poblíž slovenských hranic. Jediná smysluplná odpověď, která mi tehdy zněla aspoň trošku logicky, byl nedostatek slivovice na zimu a snad možná medvědi?? Ti jsou velicí a děsiví, i když jsem pochyboval, že tito barbaři z nich mají strach, ti je tak možná loví a opékají nad ohněm. Zkrátka a dobře jsem byl přesvědčen, že mě nic nedokáže ohromit ani překvapit. To jsem se však ošklivě pletl.

Jako správného občana Prahy by mě ani ve snu nenapadlo, že se ocitnu někde na Valašsku. Jenže osud měl jiné plány a já zanedlouho stál uprostřed jakéhosi „Vsetína“ a přemýšlel, co tu dělám. Moje přítomnost v tomto zapadákově byla zcela náhodná a neplánovaná, abych to lépe vysvětlil, s mojí ex přítelkyní jsme se k sobě zrovna vrátili a rozhodli se oslavit náš vztah společným výletem do Brna. Jenomže alespoň já jsem do Brna nikdy nedojel. Najednou jsem se prostě probudil ve vlaku s očekáváním, že moje nejmilejší bude sedět hned vedle mě a čekat na mé probuzení, jenže realita se zdaleka nepodobala představám. Když jsem se probudil, jako první mě zaskočila nečekaná tma a poté absence mé spolucestující. Na čele jsem měl nalepený lísteček a nápísem: „Užij si cestování, debile.“ „Hmm, milé,“ pomyslel jsem si a začal se rozhlížet, kde jsem se to ocitl. No, a to je příběh mého příjezdu do tohoto „města.“

Jak jsem již zmínil, byla už tma. Měsíc byl zrovna v úplňku a ulice působily neobyčejně temně. Konečky prstů mi zvolna omrzaly a celý jsem se nekontrolovatelně třásl. Potkal jsem pouze pár teenagerů, kteří pokuřovali a kopali do popelnic uprostřed náměstí, jinak nikoho. Cítil jsem obrovskou únavu a v duchu proklínal svou po tomto incidentu asi už zase ex. Nechápal jsem proč by mi něco takového dělala. Byla to jen pomsta? Ale za co? To ona se se mnou tehdy rozešla! Já její srdce nezlomil.

Z myšlenek mě vytrhl ženský hlas: „Pane, jste ok? Ztratil jste se?“ Jen jsem na mladou ženu překvapeně hleděl. Co tady dělala sama uprostřed noci? A proč měla na sobě pouze lehké bílé šaty uprostřed listopadu? „Aano,“ konečně jsem ze sebe vykoktal. Neznámá se jen lehce pousmála a řekla: „Co se tak jít projít, co byste na to řekl?“ V jejím úsměvu bylo něco speciálního a naprosto neodolatelného. Chvíli jsem přemýšlel, jestli mám s nabídkou souhlasit, ale dívka byla velmi krásná a nevypadala jako typ, co vás zavraždí ve spánku, a tak jsem tady kývl. Když se na to dívám zpětně, tak tohle byla asi první chyba z těch mnoha, co jsem ten večer udělal.

Po mé kladné odpovědi mě dívka popadla za ruku a táhla mě do neznáma. Zpočátku jsem šel poslušně za ní, ale po chvíli mi to přišlo divné. Kam mě vláčí? Kdo to vůbec je? Hlavou se mi hnalo tisíc otázek i odpovědí, a tak jsem se zastavil. Žena si toho samozřejmě všimla a prudce se otočila. Na to, co následovalo, asi už nikdy nezapomenu, i kdybych se snažil sebevíc, ten pohled už z paměti nikdy nevymažu. Když se krasavice otočila, ztratil jsem dech. Z jejího krásného a něžného

obličej se stalo něco jiného, něco nečekaného. To jsem byl tak mimo? Její předtím plné rty se roztáhly na obrovskou tlamu plnou špičatých a žlutých zubů. Dívčiny oči již nebyly bledě modré běžného tvaru, teď byly neobvykle veliké a vykulené a jejich barva se podobala černé noci. Celý obličej nějak ztratil svůj předchozí tvar a nyní se podobal spíš ošklivé stařeně než mladé krásce. Po takovémto zjištění jsem nějak ztratil zájem o naši společnou vycházku, snažil jsem se vytrhnout ruku z jejího pevného stisku, ale bohužel neúspěšně. Držela mě pevně, velmi pevně. Potom jsem asi na chvíli ztratil vědomí a ocitl se uprostřed temného lesa.

Když jsem otevřel oči, ty její zíraly přímo do mé duše. Leknutím jsem se celý otrásl, a to jí asi udělalo radost. Její obrovská ústa se roztáhla do „úsměvu“ a vydala skřehotavý zvuk (asi smích anebo spíše šílenství). Její pařáty mě pevně uchopily a tanec mohl začít. Lesem se rozezněla hlasitá melodie, taková, co jsem nikdy předtím neslyšel. Její vysoké tóny bodaly do uší jako jehly a ty nízké mě zase ohlušovaly svou intenzitou. Tanec jako tento jsem nikdy předtím nezažil a doufám, že už ani nezažiju. Osoba se mnou agresivně točila dokola, a ještě při tom pobrukovala tu nesnesitelnou melodii. Byly chvíle, když jsem vyloženě letěl vzduchem a ona mě stále točila rychleji a rychleji. Přišlo mi, že to trvá hodiny. Chvilími jsem ztrácel vědomí a poté se vždy probudil do té stejné noční můry. Žena se nezdála, že by ji to nějak unavovalo. Právě naopak, vydávala stále hlasitější a hlasitější výkřiky a její zubatá huba se na mě šklebila. Byla to jedna z nejhorších nocí mého života a už nikdy na to asi nedokážu zapomenout.

Naštěstí tato nepříznivá situace netrvala věčně. S prvními ranními paprsky se má únoskyne najednou rozplynula a já odletěl do náhodného keře. K mé smůle to byl růžový keř, který již neměl své růže, ale stále měl trny. AU. Asi hodinu jsem ještě v keři ležel a snažil se nabrat síly na to se zvednout. Na rukou jsem měl puchýře, v nohou žádný cit a všechno mě bolelo. Po odpočinku jsem se konečně pokusil o postavení. Zpočátku to moc nešlo, bolest byla hrozivá a hlava se mi točila. Cítil jsem se hrozně. Čím jsem si zrovna já vysloužil tento strašlivý osud? Kdo to byl? Stalo se to vůbec? Cítil jsem se jako nějaký šílený člověk, který pouze trpěl halucinacemi a vlastně nic z toho nebylo reálné, jenže ono bylo. Dokazovaly to krvavé odřeniny okolo mých zápěstí, na místech, kde mě držela. Celý svět se točil, a tak jsem se teda postavil.

Bolest v mých nohách byla ukrutná, ale já se nevzdával a šel dál a zanedlouho jsem narazil na civilizaci. Byla to nějaká vesnice nebo podle velikosti spíše osada. Když jsem se přiblížil ještě trochu víc, spatřil jsem veliký, trochu rezavý kovový nápis „Růžďka“. Když jsem procházel mezi jednotlivými domy, měl jsem pocit, jako by mě někdo pozoroval ze všech stran, a taky že jo. Obyvatelé se skrývali za okenicemi a sledovali vetřelce, který se opovážil vstoupit do jejich území – mě. Obyvatelé nepůsobili moc přátelsky, tedy až na jednoho z nich.

Muž staršího věku mě oslovil, když jsem si zrovna prohlížel jízdni řád na autobusové zastávce, abych se nějak dostal domů. Už seděl na zastávce, když jsem tam dorazil a hned se se mnou dal do řeči. „Synku, tebe jsem tu ještě neviděl, čí ty jsi?“ zeptal se dědek. V rychlosti jsem mu vysvětlil mou situaci a on odpověděl: „Tož, to je život,“ a nabídl mi nocleh, protože autobusy byly dost bída v ten den. Výměnou za nocleh bylo jen to, že mu pomůžu se dřevem, což mi přišlo jako dost

výhodná nabídka, a tak jsem teda souhlasil. Myslel jsem si, že práce nám zabere pouze chvilku a pak to už bude pohodička, ale to jsem se pletl. Sekáním a skládáním dřeva jsme zabili celý den, což starcovi vůbec nepřišlo jako ztráta času, a ještě mě bavil svými historkami z jeho mládí. Když už se začalo šerit, sedli jsme si před dům a stařec mě pohostil chlebem a tvarohem, který po vši té těžké práci chutnal ještě líp než řízek. Po večeři mě děda ubytoval na gauči a ještě zdůraznil, ať nedělám moc hluku, že jeho žena je těžce nemocná a potřebuje spát. Moc jsem nad tím nepřemýšlel, co za velký hluk bych sám v cizím domě asi tak dělal? Zavřel jsem se oči a konečně jsem se ubral ke spánku.

Můj vytoužený spánek nebyl zdaleka tak kvalitní, jak bych si přál. Byl plný nočních můr o tom, jak mám pijavice prisáté po celém těle. Z pijavic mám hrůzu již od dětství – kdysi se mi jedna prisála na nohu, když jsem plaval v rybníce na dovolené s rodiči. Když se mi pijavice začaly prisávat na oční bulvy, moje podvědomí to už asi nemohlo vydržet, a tak jsem se probudil. Myslel jsem, že probuzení bude vysvobozením z mého ukrutného snu, ale opak byl pravdou. To, co jsem spatřil, bylo skoro ještě hrozivější než lesní tanečnice, pijavice a Vsetín dohromady. Nemohl jsem ani uvěřit vlastním očím. Na mé hrudi ležela hlava nějaké osoby, nejspíš ženy. Její obličej byl otočený směrem k prsům a částečně zakrytý dlouhými tmavými vlasy, zbytek těla vedl dolů z postele na podlahu. Její hlava vlastně neležela, ale byla prisátá jako pijavice, což bylo ještě tisíckrát horší. Zaplnila mě strašlivá hrůza a panika. Kdo to je? Proč saje moji krev? Byla asi zahryznutá hluboko do mojí kůže, protože to dost bolelo. Chvíli jsem tam jen tak ležel paralyzován a přemýšlejíc, jestli to je realita anebo jenom výplod mé fantazie a pomalu se řítím do šílenství. Přišlo mi, že bolest se stále zesiluje, a tak jsem se rozhodl zasáhnout. Pokusil jsem se ji odstrčit, ale to ji asi rozzuřilo. Obrátila na mě její obličej. Nejhorší byly její oči, které červeně zářily jako dva rubíny. Krátce mi pohlédla do očí, hleděla tam upřeně a bez soucitu. Když se dostatečně vynadávala, otevřela pořádně tlamu a zakousla se ještě hlouběji.

Tento hryz byl bohužel fatální. Osoba kousla až příliš hluboko a překousla jednu ze srdečních tepen. Po tom už byly mé dny sečteny a já se vypravil do věčného spánku. A tohle je, milí přátelé, příběh mé smrti, nebo spíše konce mého života. Je plný bolesti a utrpení, které byly úplně zbytečné.

Konec mého příběhu je sice jasný, ale spousta otázek zůstává nezodpovězených. Byla pijavičí žena manželkou starce? Věděl o tom stařec? Nalákal mě sem, jenom aby si jeho paní mohla pochutnat? Jak jsem se vůbec dostal na Vsetín, když brněnský vlak tu určitě nejel? A co se vůbec stalo s mou přítelkyní? Tolik otázek a žádné odpovědi. Bylo to dílo osudu anebo jen strašlivá náhoda? Kdo ví.

Možná kdybych ještě žil, možná bych byl odpovědi našel. Jenomže já jsem mrtvý. Neměl jsem jít s krásnou dívkou. Neměl jsem věřit starci. Neměl jsem se vracet k mojí ex. Neměl jsem jít tímto směrem. Tolik výčitek. Třeba by příběh dopadl lépe, kdybych se rozhodl jinak. No, jak by řekl dědek: „Tož, to je život.“

Aspoň už vím, co Valacha ve snu straší.

Konec